יא ב מיי (פ"ג מהלכות

משכב ומושב הלי ח) ופ״ה מהלי שגגות הל"ו]:

ג ורב אלפס שבועות פ"ב

תום' ישנים (המשך)

כתב [שם פסוק מ] ולבני

אהרו מעשה כתנת ועשית

אבל למאו דאמר שהאבנטים

מ״ר]. מביתו למה פירש.

 לקמן יב. סט. חולין
קלח. חמיד כז: ע״ש],
לעיל ג: חוספת׳ כן (לעיל ג. מוספת רפ״א], ג) [יבמות לג: כתובות קה. קידושין לג. גיטין ל:ן, ד) וע' תוס' נדה **ה**) [נדה יד.], ו) לקמן פח. ע"ש פסחים ל: שבת הכח., י ש פקחים קו: [ובים פ"ה מי"א], א [צ"ל וחושן], ש) [צ"ל ואבנט],

הגהות הב"ח

(**ה**) גם' אכנט אהרן ובניו אמר לך: (ג) שם ויחגור רערונז ד"ה לא לריכא וכו׳. ויחרב משה את בני להרן וכו' לותם אבנט כנייל: (ד) שם ד"ה כמאן כו' ודאי נמנא על שלה לאחר זמן כלו׳ שהרחיקה בדיקתה וכו׳ ומצאת דם :כרי

גליון הש"ם

תום' ד"ה מכיתו וכו' שאין ישיבה בעזרה. עיין לקמן דף ח ע"ב חוס' ד"

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] ברש"י ד״ה אלא באמ אחר וכו' ואח"כ מטמאה את בועלה. נ"ב ר"ל משום מגע וכדאיתא בנדה דף :ט"ע ע"ל

מוסף רש"י

אבנטו של כהן גדול של כל ימות השנה היה של של פנ ימות השמה היה של כלאים כדכתיב (שמות לט) ואת האבנט שש משור ותכלת, לא זהו אבנטו של כהן הדיוט. שההדיוט של בון (לקמן יב.) או: אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים שהוא של בוך, לא זהו אבנטו של כהו הדיוט. דשל הדיוט כל השנה של כלאים (לקמן וחולין קלח.)**. זהו אבנטו** של כהז הדיוט. כל ימות השנה, ואין כלאים בבגדי כהן הדיוט (שם ושם).

תום' ישנים

[אבנמו של כ"ג לא כו' אבנמו כו'. אאננטו של כהן גדול דשאר ימות קאי דהוי מכלאים. משנה ראינו לחלה אבנט כ"ג משל לחים כופן מכנס כ"ג משק הדיוט. ואומר רבינו הזקן דכמו שמלינו אפוד ומעיל שהיו מכלחים. מסברה יש דכלאים, דכתב בהן ושמות לט, כט] שש משור תכלת וארגמן. תדע שהרי בבגדי לבן שלו דיוה"כ שהיו של בון גם האבנט היה כן,

מכלאים גם אבנטו לא היה מכלאים. ומאן דאית ליה שהיה גם של כהן הדיוט מכלאים סובר דמסחמא כל האבנטים שוין הן. ורפינו הזקן שמע בשם ר' מנחם שהיה אומר דמג"ש דקרא נפקא לן, דפעשייה כחיב נשםן ואת האבנט שש משור ותכלת וארגמן מעשה רקס, ובלוואה כחיב נשם כת, לטן ושבלת הכחונת שש ועשית מלנפת שש ואבנט מעשה מעשה רקס, ויליף רקס רקס מג"ש דעשייה דמיירי בכלאים. זוה הפסוק כחוב אלל בגדי כהונה דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. ובלוואה

אמר לך ההוא אבנעו של כהן גדול לא זהו אבנעו וכו'. כלומר אבוד דך אבנעו של כהן גדול לא זהו אבנעו בו'. וא"ת היכי דייק מדכתיב אותו הכתיב נמי אותם ומאותם נימא שהאבנטי׳ שוין וא״כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי״ל סברא הוא לאוקמא (שמות לעי) ואת האבנט שש משזר תכלת וארגמן למדנו שהוא של קרא דואת האבנט מעשה שש משזר וגו' בכהן גדול דווקא כיון

דשאר בגדיו היו נמי דכלאים אפוד ח (ומעיל) אבל הדיוט דכל שאר בגדיו דבוך נימא נמי אבנטו דבוך ואשכחן נמי כי האי גוונא כהן גדול ביום הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דבון היה נמי אבנטו דבוץ וה"ר מנחם מיואני זל"ל פירש דנפקא ליה מג"ש דרוקם רוקם דכתיב בואתה תלוה שוחת החבנט תעשה מעשה רוקם ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני אהרן תעשה כתנות ועשית להם אבנטים ומגבעות אם כן קמא דכהן גדול ובפרשת פחודי כתיב בשעת עשייה ואת האבנט שש משור תכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רוהם וילפינן בגזירה שוה דכמו דאותו רוקם כלאים הוה כך ואבנט תעשה מעשה רוקם שכתב בכ"ג כלאים הוה אבל באבנט של כהן הדיוט לא כתב רוקם ולמאן דאמר דתרוייהו של כלאים

משוה להן מדכתיב אותם: מביתו למה פירש. פי׳ רש״י תבה השתו עמו שם שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא היתה קדושה "שאין ישיבה בעורה כ"ש שכיבה וקשיא לן דנהי דלא קדישה כקדושת עזרה מ״מ כהר הבית היתה דאמרי׳ בפרק פרת חטאת (זבחים דף קטו:) דכל הר הבית מחנה לויה הוא ובעל קרי אינו רשאי ליכנס במחנה לויה דאמר בפסחים פרק אלו דברים (דף סו:) זב וכל זב לרבות בעל קרי אלא יש לפרש מביתו למה פירש הוה לן למימר שיפרישוהו למחילה אחת בהר הבית דאמרי׳ פרק כילד לולין (שם דף פו.) דמחילות לא נתקדשו:

דאתי מרבוייא מיתיבי

דברים בפסחים [דף סו:] ובועל נדה כטמא מת לטבול ביום שביעי אלמא טובל ביום: לא לטומאקן. בעל קרי כמגע שרץ לטומאת ערב וראשון

לטומאה בועל נדה טומאת שבעה ואב הטומאה כטמא מת: **האי טומאת שבעה לחיב ביה.** ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו):

מיפל פרי כמגע שרץ בועל נדה כממא מת מאי לאו למבילה לא למומאתן מומאתן בהדיא כתיב בהו האי מומאת שבעה כתיב ביה והאי מומאת שבעה כתיב ביה אלא

הריב"ן בשם רבינו שלמה מביתו למה פירש, ילך לביתו אחר תמיד של בין הערבים וישמש מטתו שקיעת החמה ויעריב שמשו וינות בלשכה. דהא והכיז ימה לכנשכה, יהה נהכין נמי אהרן לן במחנה לויה שעה אחת שהיה המשכן מפורק כמו שאפרש. וכן משמע בירושלמי [פ״א ה"א] דקאמר דאילטריך דבן בתירה ודר' יוחנן, דאי מדרבי יוחנן הוה אמינא שיכול לנאת שעה אחת ולשמש ביתו. אבל בהונטרם פירש מביתו למה פירש, שהרי ע"כ לשכת פרהדרין לא היתה קדושה שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד וכ״ש שכיבה. וקשה דהא קיי"ל בפסחים פרק אלו דברים [סז, א] ובתמיד וכז, בן שבעל קרי משתלח חוץ לשתי מחנות אלא למה פירש [תהיה] פרישתו למקום שבעל קרי מותר ליכנס, ואע"ג דבמילואים כתיב [ויקרא ח, לה] ופתח אהל מועד תשבו, ומדקאמר משבו ע"כ מחנה לויה היה וא"כ פירש מאשחו, וי"ל דשאני אהרן שהיה לריך לקבל הואת דמים כל שבעת ימי המילואים, ואע"ג דבמתני' נמי תנו ולהלו יד. תן שהיה עובד כל שבעת הימים, מ"מ אין זה כי אם מדרבען. וא"ת ומאי קאמר מביתו למה פירש, והלא יש לו להיות מדיר במחנה לויה כמו אהרן ובניו שהיו יושבין תמיד פתח אהל מועד אי הא דתניא בברייתה דמלחכת המשכן כל שבעת ימי המילוחים היה משה מעמיד המשכן ומפרקו הוי פירושו היה אם נפרש מעמידו בערב ומפרקו בבקר ויומם ולילה דכתיבי בקרא לאו דוקא דכתיבי בקרא לאו דוקא מחנה לויה אלא מקום מחנה לויה, ואם כן ה"ג היו יכולין להפרישן במחנה ישראל כמו שבטלה קדושת המשכן כשהיה מפורק כדאמרינן בתענית [כא, ב] הוגללו הפרוכת היו זבים ומלורעים נכנסים שם. ופירוש ראשון נכון. אבל בחד אחר מודו ליה. לרנותא נקטיה, דאפילו בחד אחר מודו ליה. דהא אף אי לא הוו מודו ליה הוי מלי למינקט נמלא על שלו או על שלה אומיום.

אבל ודאי נדה כגון על שלו או על שלה אומיום לא חיישינן ולא היינו מפרישין אומו בשביל כך. מ״ר. אימת שבי בדידה דמחר היאך עביר עבורה. והא דמנן (לקמן יד, אן כל שבעת היומים וורק את הדם, היינו אם הוא טהור בדידה דמחר היאר עביר עבורה. והא דמון (לקמן יד, אן כל שבעה היינו שרץ. בפסחים פרק אלו דברים ביום הראשון, אבל אם שימש מטמו בלילה שלפעו לריך להעריב שמשו. בעד קרי במגע שרץ. בפסחים פרק אלו דברים [סו, ב] מפרש.

כלאים דשש כיתנא ותכלת עמרא ואבנט הבנים לא פירש הכתוב ממה אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זה הוא אבנטו של כהן הדיום ולמאן היו ואשמועינן הכא דאבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט דאמר אהרן ואח"כ בניו והכתיב וחגרת שוה של כלחים ווה של בון: והו אותם אבנט (4) אמר לך ההוא קמ"ל אבנטו הבנטו. כלומר שניהם של כלחים: של כהן גדול זהו שאבנטו של כהן הדיוט ובבת אחת מי משכחת לה. שיהא ויחגור אותו © אבנט ויחגור אותם למה לי משה לבדו חוגר חמשה בני אדם שמע מינה אהרן ואח"כ בניו ובבת אחת מי כחחת: (ח לריכה דחקדים. לח משכחת לה לא צריכא דאקדים: מפרישין כהן בבת אחת ממש קאמר אלא זה אחר זה אבל בסדר אחד היו ולא הפסיק בגד אחר בנתיים הלביש לאהרן כל גדול וכו': למה מפרישין למה מפרישין כדקאמרי אי לר' יוחנן כדאית ליה אי לריש לקיש כדאית בגדיו ולא חגר אותו אבנט ואח"כ ליה הכי קאמר מביתו למה פירש תניא הלביש אם בניו מכנסים כחונם יר' יהודה בן בתירה אומר שמא תמצא ומלנפת ואח"כ נטל את האבנטים אשתו ספק נדה ויבא עליה יאמו ברשיעי וחגר את אהרן ואח"כ בניו. ולמאן עסקינן אלא שמא יבא על אשתו ותמצא דאמר אהרן ואח"כ בניו ככתבו יספק נדה אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא האמור בעשייה ויתן עליו את הכתונת ויחגור אותו באבנט וילבש כמאן כרבי עקיבא דאמר סנדה מטמאה אותו את המעיל ואח"כ ויהרב (ג) את את בועלה דאי רבנן הא אמרי יאין נדה בני אהרן וילבישם כתנות ויחגור מטמאה את בועלה אמר להו רב חסדא אותם באבנט ודברי הכל לאהרן אפילו תימרו רבנן ע"כ לא פליגי רבנן תחילה קודם שהתחיל לבניו: **אי לר'** עליה דר"ע אלא באחר אחר אבל בחד יוחנן כדחים ליה. דיליף ממלוחים אחר מודו ליה אמר ר' זירא שמע מינה אי לרשב"ל כדאית ליה דיליף מסיני: בועל נדה אינו כנדה ומובל ביום דאי מביתו למה פירש. מחשתו למה אמרת בועל גדה כנדה אימת מביל בליליא פירש תבא אשתו עמו שם שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא היתה למחר היכי עביד עבודה והא בעי הערב קדושה שאין ישיבה בעורה אלא השמש אלא לאו שמע מינה בועל נדה למלכי בית דוד כ"ש שכיבה: הכי אינו כנדה רב שימי מנהרדעא אמר אפי' גרסינן תניא רבי יהודה בן בתירה תימא בועל נדה כנדה דמפרשינן ליה שעה הומר שמה המנה השתו וכו': אחת סמוך לשקיעת החמה מיתיבי יכל ברשיעי עסקינן. שיבא על ספק נדה: חייבי שבילות שבילתן ביום נדה ויולדת אלא שמא יבוא על אשתו ואח"כ מבילתן בלילה נדה אין בועל נדה תמצא ספק נדה. שתמצא דם על הסדין שקנחה בו ואין ידוע אם בשעת לא נדה וכל

לעולם קרא דלוואה דווקא בבת אחת ובעשייה דפלגינהו ללמדנו

בא שאין האבנטים שוין שנאמר במעשה האבנט של כהן גדול

מעת לעת כשם שגזרו שמטמאה טהרות מעת לעת למפרע. ופלוגתייהו במסכת נדה בפרק כל היד (דף יד.) והכי תנן דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמצא על שלו טמאין שניהן כל שבעה דודאי היה דם בשעת ביאה שאין דרך האיש לנאת ממנו דם נמצא על שלה אומיום והוא לשון מיד בלשון יוני שקנחה בפרישת יציאת השמש מיד טמאים ודאי נמצא (ד) לאחר זמן כלומר שהרחיקה בדיקה טמאים מספק ואיזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה וחדיח את פניה של מטה ואח״כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לבדוק ואח"כ בדקה ומנאה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה שלא גזרו טומאת מעת לעת לענין טומאת בועלה ר"ע אומר אף מטמאה בועלה: **אלא באחר אחר.** ששהתה יותר מאחר זמן שהזמן אותיום ואחר זמן לאחר אותיום בתוך כדי שתרד ותדיח כדקתני איזהו אחר זמן והתם קתני טמאים מספק ולא פליגי עם ר״ע ובאחר אחר זמן פליגי לדקתני ואח״כ מטמאה את בועלה א! מעת לעת אבל בחד אחר בחוך אחר זמן דהיינו בתוך כדי שתרד מודו: ש"מ. מדקתני מפרישין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: בועל נדה אינו כנדה. שאסורה לטבול בשביעי עד הלילה אלא טובל בשביעי ביום הלכך לא בעי פרישה אלא שבעת ימים ואם בא על ספק נדה ביום הפרישה מונה מקצת היום ככולו כנדה וטובל ערב יוה"כ שהוא שביעי ביום ומעריב שמשו ונכנס במקדש ביוה"כ: דאי ם"ד בועל נדה כנדה אימח טבל. זה אם בא על נדה ביום פרישתו בלילה דיוה"כ למחר היכי עביד עבודה: סמוך לשקיעה החמה. שמונה ימים לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעה דמשום ההוא פורמא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יוה״כ ועביד למחר של ערב יוה״כ הערב שמשו: **כל חייבי טבילוס טבילסן ביום.** כדיליף במסכת מגילה (דף כ.) מוחטאו ביום השביעי ורחץ במים וגו' (במדבר יט): **גדה ויולדת טבילהן בלילה. נדה** דכתיב (ויקרא טו) שבעת ימים תהא בנדתה כל שבעה ויולדת כימי נדת דוותה תטמא ושם יבו: **בעל הרי כמגע שרץ.** לטבול ביום טומאתו כדאמרינן בפרק אלו

ביאה היה בה דם זה או לאחר ביאה

ובועל נדה טמא שבעת ימים ויהא

אסור לבא במקדש ביום הכפורים: כמאן כרבי עקיבא דאמר הרואה דם

מטמאה את בועלה. למפרע כל